

Druhá najzdieľanejšia správa roku 2011 na svete je o učiteľoch!

Učitelia sú sústavným námetom na diskusie rodičov. Jedni s nimi spolupracujú a veria im viac ako svojmu dieťaťu, iní sú presvedčení, že ich dieťa je fajn a chyba je v učiteľovi.

Bezpochyby existujú dobrí aj zlí učitelia, rovnako je to aj s odborníkmi v iných profesiách. Nedá sa teda jednoznačne povedať, že učitelia sú zlí alebo zlé sú deti. Pozrime sa teda, čo vo svojej mimoriadne čítanej správe napísal jej autor - **uznávaný učiteľ Ron Clark**, ktorý založil v Atlante vlastnú akadémiu. Tento učiteľ sa počas svojej kariéry stretol s rôznymi rodičmi a s najrôznejším prístupom k výchove detí zo strany rodičov.

Rozhodol sa preto spísať niekoľko informácií, ktoré by podľa neho mali vziať rodičia všetkých detí na vedomie. Dotýkajú sa – ako inak – práce rodičov. Pozrime sa teda, čo by sme podľa tohto odborníka mali ako rodičia pochopiť:

Nebojujme proti učiteľom a ich radám

Podľa Rona Clarka sa dnešný svet čoraz viac stretáva s negatívnymi názormi rodičov na učiteľov. V prvom rade si je potrebné uvedomiť, že učitelia nie sú pestúnky, ale pedagógovia, teda vzdelaní odborníci, ktorí pracujú každý deň s deťmi a často vidia vaše dieťa v inom svetle ako vy.

Ak vám dáme radu, nebojujte proti nej,“ tvrdí podľa edition.cnn.com Ron Clark. Máme ju zobrať na vedomie, stráviť rovnakým spôsobom ako radu od lekára alebo právnik. Niektorí rodičia totiž jednoducho nechcú počuť nič negatívne o ich dieťati, ale niekedy môže práve včasné varovanie pomôcť odvrátiť problém budúcnosti.

Skúsme im veriť

Možnože budete mať problém spočiatku veriť učiteľom vášho dieťaťa, možno ste mali s učiteľmi zlé skúsenosti. Avšak, skúsme im veriť. Keď poviem rodičom, že ich dieťa malo problém so správaním, môžem takmer vidieť, ako im na chrbte rastú chlpy. Sú pripravení bojovať a brániť svoje dieťa, a to je vyčerpávajúce,“ tvrdí učiteľ a popisuje nepríjemnú skúsenosť s nedôverou voči učiteľom. Mamičke jedného zloducha vysvetľoval, že sa jej syn nevhodne správal a ako sa obrátila na syna s otázkou, či je to pravda. Nuž, učiteľ by to asi nehovoril, keby to pravda nebola. Tiež považuje za obrovský znak nedôvery, keď rodičia žiadajú ďalšieho očitého svedka situácie – iného pedagóga, či dokonca kamaráta dieťaťa. Je logické, že takéto správanie ponízuje učiteľa a oslabuje rovnocenné partnerstvo medzi učiteľom a rodičom, čo nakoniec nevedie k ničomu pozitívnemu.

Zabudnime na výhovorky

Mnoho rodičov túži po tom, aby ich dieťa nosilo domov najlepšie známky. Sú takí učitelia, ktorí jednoducho ani zlé známky nedávajú, preto, že chcú mať pokoj. Avšak učiteľ, ktorý je skutočný profesionál, dáva aj zlé známky, jednoducho preto, aby primäl deti učiť sa. Clark ako príklad uvádza príhodu: deťom dal úlohu na prázdniny – letné čítanie. Rozprával so svojim žiakom, ktorý mu povedal, že si túto úlohu zatiaľ nesplnil, že ešte sú do začiatku školy dva týždne, a tak má čas. Rozprával sa s jeho rodičmi, ktorí ospravedlňovali svojho syna výhovorkami, že v júli mali nabitý program rodinnými záležitosťami, a že mu dovolili užiť si nejaký čas zábavy bez povinností, kým začne opäť škola. Niektorí rodičia sa vyhovávajú bez ohľadu na situáciu, snažia sa ich ochrániť od povinností a myslia si, že im predlžujú detstvo alebo robia dobre, ibaže protirečia učiteľom a ničia ich pocit zodpovednosti, rovnako ako aj budúcu pracovnú morálku. Jednoducho podľa pána Clarka, ak nechceme, aby naše dieťa v dvadsaťpäťke sedelo na gauči a jedlo hranolčeky, mali by sme prestať používať výhovorky, prečo sa dieťaťu niečo nepodarilo alebo nedarí. Namiesto toho by sme sa mali sústrediť na hľadanie riešenia.

Buďme partnermi, nie prokurátorom

V ďalšej kapitole svojej správy známy učiteľ vyzýva všetkých rodičov, aby si uvedomili, že ich dieťa sa vyvíja, buduje si charakter a musí prejsť istými životnými lekciami. Rodičia, ktorí chcú zachrániť dieťa pred všetkým, mu vlastne ničia budúcnosť. Clark tvrdí: Hovoríme im rodičia-vrtulník, pretože sa vrhnú ochraňovať dieťa vždy, keď sa niečo pokazí... Prosím, buďte partnermi, nie prokurátormi.“ Tešiť by sme sa mali teda skôr z učiteľov, ktorí dajú dieťaťu sem-tam aj zlú, či horšiu známku, nielen tie naj. Samozrejme, nie vtedy, ak vie učivo objektívne stopercentne. Dieťa musí mať vedomie, že si dobrú známku „zarobilo“ a nie, že ju dostalo zadarmo.

Posledná časť správy Rona Clarka hovorí:

V mnohých ohľadoch žijeme v strachu z toho, čo sa bude diať. Chodíme po tenkom ľade, učitelia nemajú odvahu byť úprimní a hovoriť to, čo si myslia. Ak urobia malú chybu, môže z toho byť katastrofa.“ Ak sa budú takto učitelia cítiť aj naďalej – ohrození a v strachu, budeme tak okrádať školy o najlepších učiteľov a rovnako aj o budúcich vynikajúcich pedagógov. Navyše, naše deti takto vôbec nedostanú do budúcnosti to, čo by inak mohli. Domáca výchova dieťaťa má ísť ruka v ruke s výchovou a vzdelávaním v škole a učiteľ a rodič by mali byť rovnocennými partnermi. Ak nie sú, ani ich dieťa nedostane to najlepšie z výchovy, čo by mohlo.

Musíme si uvedomiť, že deti zvyknú preháňať, vymýšľať si a nedá sa im úplne veriť. Každá minca má dve strany, a preto je potrebné vypočítať si príbeh aj z úst toho druhého. Preto by sme mali veriť učiteľovi a už vôbec ho nezosmiešňovať pred dieťaťom, čo môže mať doslova katastrofálny vplyv na jeho budúcnosť. Učiteľa by sme mali rešpektovať – a to aj pred dieťaťom, rovnako ako on nás.

A záverečné slová Rona Clarka?

Vieme, že milujete svoje deti. My ich tiež milujeme. Len vás chcem požiadať – a prosím vás – verte nám, podporte nás a pracujte so systémom, nie proti nemu. Je potrebné, aby ste nám dávali rešpekt, ktorý si zaslúžime. Vyzdvihnite nás, aby sme sa cítili oceňovanými a my budeme pracovať ešte tvrdsie, aby vaše dieťa dostalo to najlepšie možné vzdelanie. To je učiteľský sľub – môj vám."